

Реєстраційне свідоцтво
ЮФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Ми молимося за Україну!

ШУКАТИ БОГА

Коли ми голодні, ми шукаємо їжу. Коли безробітні, шукаємо роботу. Якщо заблукали, то шукаємо дорогу. Шукати – це свідомо дія. І шукають лише те, що тобі потрібно. Але як шукати Бога?

Ми повинні прагнути Його правди, навіть якщо це означає зміну того, у що ми завжди вірили. Ми готові прийти до Бога з відкритим серцем, а не з пихою чи гордістю. Він шукає серце, яке каже: «Боже, я хочу знати Тебе», а коли сумнівається, то щиро заявляє: «Якщо Ти існуєш, будь ласка, відкрийся мені». Бог бачить кожне серце, яке прагне пізнати Його, і відповідає.

Щоб почути Божий голос, нам потрібні тихі часи, коли наші серця зосереджені з готовністю слухати Його. Старозаповітний пророк Ісаї писав: «Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько!» (Ісаї 55:6). Знайдіть тихе місце.

Виділіть час для тиші. Поміркуйте над віршем із Біблії, попросіть Ісуса говорити з вами. Приймійте Його мир і відкиньте тривогу. Розмовляйте з Богом протягом дня.

Прославляйте Його. Дякуйте. Моліться за людей, які спадають вам на думку. Просіть Його про

допомогу, коли стикаєтесь з перешкодами. Сповідайтесь, коли згрішили, і скажіть Ісусу, що любите Його.

Заведіть молитовний щоденник.

Знайдіть час для зосередженої молитви. Просіть Його керівництва. Принесіть Йому свої турботи і занепокоєння. Молитва – це не просто звернення до Бога зі списком прохань. Це єднання з Тим, Кого ви любите. Це стосунки з Богом, Який бажає близького зв'язку з вами.

Бувають моменти, коли ми такі заклопотані, що забуваємо про Бога. Визнавайте перед Богом свої слабкості й просіть сили, щоб виправитися. Старайтеся починати кожен день з молитви й продовжувати молитися за все, що Бог покладе на серце протягом дня. Вивчайте Писання.

Будь-яке читання Біблії корисне, але особливо працює, коли ми беремо вірш або уривок і зосереджуємося на ньому, досліджуємо, що про це говорять інші тексти, цікавимося значенням слів, шукаємо застосування цього вірша у своєму житті. Писання каже, що ми благословенні, коли насолоджуємося Його Словом і роздумуємо над ним вдень і вночі (Псалом 1:1-2).

Біблія – це Божий лист любові до нас. Хіба ми не перечитували би любовний лист знову і знову? Чим більше ми читаємо Святе

Письмо, тим більше усвідомлюємо, яка дивовижна Його любов до нас. Це приголомшливо!

Вчіться від інших. Спілкуйтеся зі знайомими християнами. Шукайте Його разом і приєднуйтеся до них у молитві. Ми потребуємо щоденного підбадьорення від інших (Євреїв 3:13). На землі Бог використовує людей як інструменти для поширення Його любові та істини.

Писання вчить: «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євреїв 11:6).

Ми не бачимо Його очима і не чуємо вухами. Ми не можемо доторкнутися до Нього. Ми обираємо вірити, спираючись на Його характер і силу, виявлені в природі та в Його записаному Слові, Святому Письмі.

Ісус обіцяв: «І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Івана 10:28). Як тільки наша душа опинилася в Його руках, ми йдемо за Ним, виконуючи Його Слово, день за днем, годину за годиною.

Ми всі недосконалі. Писання вчить: «Тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім обличчям в обличчя» (1 Коринтян 13:12). Настане день, коли ми побачимо славу і реальність Його обличчя і будемо в Його присутності вічно.

А поки що скажімо разом із царем Давидом: «За Тебе промовило серце моє: Шукайте Мого лица! Тому, Господи, буду шукати обличчя Твого» (Псалом 27:8).

slovoproslovo.info

НАСЛІДКИ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Внаслідок повномасштабного вторгнення росії в Україну майже 18 тисяч українців постраждали, а понад 14 мільйонів змушені були покинути свої домівки. Про це свідчать дані у Всесвітній доповіді 2023 міжнародної правозахисної організації Human Rights Watch.

У доповіді наголошують, що «війна, яку розпочала росія в Україні, призвела до катастрофічних наслідків для цивільного населення».

Зпочатку повномасштабної війни загинуло щонайменше 6 919 мирних жителів і поранено понад 11 тис. українців. Понад 14 мільйонів громадян України були змушені покинути домівки. З них приблизно 6,5 млн є внутрішньо переміщеними особами, майже п'ять млн покинули Україну, а приблизно 2,8 млн перебувають у Росії та Білорусі, у низці випадків – проти їхньої волі. Про це повідомила організація, посилаючись на дані ООН.

Російські війська коїли різні злочини: тортури, масові страти й насильницькі викрадення, жорстоко поводитись не тільки з мирними жителями, але й з військовополоненими.

З 24 лютого до 21 жовтня 2022 року ООН задокументувала 86 випадків сексуальних насильств: зґвалтування, групові зґвалтування, примус до оголення та примус до публічного роздягання тощо.

Атаки ворожих сил руйнували будинки, підприємства, школи, медичні установи та інші об'єкти. Пошкоджено понад 2700 навчальних закладів.

Крім того, сили противника здійснювали атаки на енергетичну інфраструктуру

України. Внаслідок цього для мільйонів українців було порушено доступ до електроенергії, тепла та в деяких випадках – до водопостачання.

Для своїх атак війська РФ використали бомбардування, артилерійські обстріли, зброї вибухової дії, протипіхотні наземні міни, повідомила організація Human Rights Watch.

У документі звіту також зазначається, що окупанти не давали доступу до підконтрольних Україні територій тим мирним жителям, які хотіли втекти від бойових дій. Водночас російські офіційні особи проводили примусову, каральну та принизливу «фільтрацію», і в результаті деякого із громадян України затримали.

Війна вплинула й на людей з інвалідністю та похилого віку. «Деякі з них опинилися в пастці в інтернатних установах, де їхньому життю та здоров'ю загрожує величезний ризик».

Як зауважила старша дослідниця Human Rights Watch в Україні Юлія Горбунова, «російські війська чинять жахливі злочини в Україні з безсовісною зневагою до життя мирних жителів».

gordonua.com

ПЕРСОНА НОН ГРАТА

СТОР. 4

ПРОТЕСТАНТИ: УЧОМУ ВІДМІННОСТІ?

СТОР. 5

ЩО НЕНАВИДИТЬ БОГ?

СТОР. 6

ЩО СВЯТКУЄМО 1 СІЧНЯ?

СТОР. 7

«І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» (Єремії 29:13).

У НІМЕЧЧИНІ МОНАХА ВІДСТОРОНИЛИ ВІД СЛУЖІННЯ ЗА «ГОМОФОБНУ» ПРОПОВІДЬ

Вибаченнями і відстороненням монаха завершилася історія із засудженням викликів, які нині стоять перед Церквою. Це виглядає абсурдно, але отець Йоахім Вернерсбах з абатства бенедиктинців в Толі (Саксонія) піддався ostracізму з боку духовництва за сміливість назвати речі своїми іменами.

У своїй різдвяній проповіді отець Вернерсбах говорив про Божий задум щодо природи і сутності людини: «Особливо бажано виняткової радості тим, хто вірить у традиційну сім'ю, тому що вони не піддаються впливу шкідливих сучасних тенденцій... Є так багато дивних сучасних течій. Ви чуєте про гендер і трансгендерність, про трансгуманізм і репродуктивне здоров'я, про ЛГБТК, про різноманіття та ідентичність, про кілька статей і зміну статі...»

Слова ченця викликали велике обурення в деяких «вірян», і керівництво монастиря перепросило їх за різдвяну проповідь. Місцевий єпископ Вольфганг Іпольт засудив проповідь, заявивши, що

в різдвяному богослужінні немає місця для критичного висловлювання з приводу питань сексуальної моралі чи способу життя окремих людей.

Відмежувалося від слів Йоахіма Вернерсбаха і керівництво абатства. Абат Маврикій Хоріол заборонив ченцю здійснювати пастирську діяльність на території монастиря, а щодо тексту проповіді буде призначено церковне розслідування. У заяві з вибаченнями йдеться про те, що зазначений в проповіді образ людини та історичні твердження «не тільки суперечать соціальній реальності, але й дискримінують значну частину суспільства. Це стосується, зокрема, жінок, ЛГБТ-спільноти».

Цікаво, що разом із вибаченнями абатство визнало, що зміст проповіді взагалі-то відповідає вченню Католицької Церкви, але вони все одно засуджують його слова «незалежно від чинної католицької доктрини». З цього можна зробити висновок, що деякі католицькі священнослужителі Німеччини практично керуються зовсім не канонічним правом.

Для українських християн абсолютно звично чути проповіді про виклики сучасного світу зокрема і загрози викривлення норм сексуальності та ідентичності, які Бог заклав для жінок і чоловіків. Але Німеччина – це не Україна, і в місцевого духовництва немає такої свободи, як у нас. Вони вибачаються за правду, видаляють «дискримінаційні» проповіді з YouTube, бо в їхніх компромісах із світом ціною стала свобода і вірність Христу.

Церква не повинна бути рупором захисту і підтримки актуальних соціальних трендів, але зобов'язана стояти на захисті біблійного бачення соціальних явищ, незалежно від того, що хтось може вважати це образливим, відсталим чи дивним. Історія знає дуже багато прикладів, коли той чи інший аспект християнського вчення був неприйнятний для світу (наприклад, милосердя чи гуманність щодо інших рас), проте Церква змогла вистояти тільки коли зберігала істинне, хоч й «непопулярне», вчення.

«Християни для України».

8 СІЧНЯ 1570 РОКУ РОЗПОЧАЛАСЯ КАРАЛЬНА ОПЕРАЦІЯ МОСКВИ ПРОТИ НОВГОРОДА

Після повномасштабного російського вторгнення чимало українців дивувалися жорстокості й дикості росіян. Але вже короткий огляд історії московської держави демонструє абсолютну послідовність наших східних сусідів у намірах вбивати та руйнувати.

місцевого православного архієпископа Пимена у зраді і нелояльності до Москви. Пимена заарештували і стратили разом з іншими священнослужителями.

Іван Грозний повелів знищити містечку знать, а потім почалися розправи над простими містянами. Царські опричники катували і страчували всіх, зокрема і жінок та дітей. Особливо жорстко розправлялися із священниками, дяками і ченцями. Жертвами погрому стали десятки тисяч осіб.

Розправа над Новгородом – лише один епізод з історії московії і є, швидше, закономірною, а не унікальною трагедією. Це дуже типова для москвитів практика каральних походів проти людей, які не бажали коритися. Подібну розправу вони влаштували у 1709 році, коли московські каральні загони знищили Батурин та вбили близько 15 тисяч українців.

Як тоді, так і сьогодні вони вбивають, грабують, гвалтують і знущаються з цивільних у найогидніший спосіб. У 2022-му українці побачили прояв того самого духа жорстокості й ненависті, який притаманний зрошеному кремлем менталітету.

Варварсько-дикунська суть московської влади спиралася на силу й абсолютний послух. Кожного, хто виступить проти, будуть переслідувати.

Саме з цієї причини росіяни сьогодні такі, які вони є, саме тому вони підтримують агресію, а російська церква освячує загарбницьку війну.

БОЖІ ГРОШІ ЗАЛИШИЛИСЯ НА БОЖУ СПРАВУ

Це був приблизно 1995 рік, коли процвітали злочинні угруповання і люди, яких називали рекетирями, своїми злочинними діями здобували собі матеріальну вигоду, завдаючи іншим тілесних ушкоджень, а інколи навіть чинили вбивство, щоб завладіти чужим майном.

Я повертався з поїздки і сидів у потязі на Київському вокзалі, чекаючи відправлення. Раптом відчинилися двері і в купе зайшли якісь люди зі словами: «Вас вітають рекетирі!».

Тремтячою рукою я поклав гаманець на стіл. Мій сусід по купе на вимогу віддати гроші сказав, що не має їх, і одразу отримав кулаком в лице. Я, поклавши гроші, чекав, що буде далі. Тут заходять ще двоє, почали брутально лаятися, і один із них, вийнявши професійним рухом гроші з мого гаманця, порухував їх. Там була значна сума. Далі запитав другого: «Що будемо робити?». Той відповідає: «Половину забираємо». І тут мені Божий Дух (саме Він, не

інакше) промовив: «Скажи: забирайте все, бо це не моє, це церковні гроші». Я набрався нахабства і так сказав.

Вони перепитали: «А документи в тебе є?». Я показав посвідчення місіонера.

Той чоловік щось довго розглядав, а потім поклав гроші на стіл і сказав: «Вибачте, будь ласка, ми таких грошей не беремо».

Божі гроші залишилися на Божу справу.

slovoproslovo.info.

СМЕРТЬ НАС ПЕРЕСЛІДУВАЛА, АЛЕ З НАМИ БУВ БОГ» - КОМАНДА ВОЛОНТЕРІВ ІЗ КІРОВОГРАДЩИНИ ВИВОЗИТЬ ПОРАНЕНИХ МІСЦЕВИХ МІЖАНЦІВ БАХМУТА

Група молодих християн із Кіровоградської області об'єдналася та активно займається волонтерською діяльністю на Сході України. Активісти, часто за власний коштом, доставляють гуманітарну допомогу до постраждалих жителів прифронтових і фронтових міст – таких, як Бахмут, Авдіївка тощо.

Волонтери щодня ризикують своїм життям, аби принести надію Благі Звістки та доставити харчові продукти, одяг, речі першої потреби. Маючи власний бус, група допомагає в транспортуванні поранених. Одна з цілей команди – допомога та евакуація цивільного населення у безпечніші регіони України. За неофіційними даними тільки в Бахмуті залишається щонайменше 15 тисяч мирного населення, 600 з яких – беззахисні діти.

Активісти (прізвища яких ми зі зрозумілих причин не

вказуємо) багаторазово потрапляли під обстріли та віч-на-віч стикалися зі смертю і людськими стражданнями. Ризикуючи життями, вони несуть Євангеліє. При цьому стараються добиратися до найкритичніших районів та вивозять постраждалих. Нерідко стають свідками Божого захисту та надзвичайної Його присутності.

«За останні дні смерть постійно нас переслідувала, багато разів ми могли померти, але поряд був Бог, і ми це розуміли. Буквально відчували кожну молитву за нас – і залишилися

живі, – розповідає волонтерка Тетяна. – Одного разу автомобіль влетів у воронку, і ми на розбитому колесі та диску пропрацювали ще цілу добу, вивозячи поранених місцевих жителів. А якось стали свідками смерті людей на відстані близько 50 метрів, ми могли бути на їхньому місці. Смерть дихала нам в лице, але ми перебували в постійній молитві, покладаючи надію на Господа. І ні разу не почувалися покинутими, Божа рука супроводжувала нас усюди, де б ми не були».

За словами волонтерки, наразі в Бахмуті залишається багато мирного населення. Тому команда волонтерів із Кіровоградщини просить посилено молитися, щоб Господь допоміг витягти цих людей із біди.

Вікторія ФІЛІПЕНКО.

Мені подобається розмовляти з людьми, яких я зустрічаю під час подорожей. Якось, повертаючись до аеропорту Сан-Франциско, я запитав водія, звідки він. «Йорданія», – пролунала відповідь.

У намаганні продовжити розмову я згадав, що не був в Йорданії, але був в Ірані у 2006 році і служив у Саудівській Аравії на флоті двадцять років тому.

– А чим ви займаєтесь зараз? – запитав він.

– Я письменник та спікер. І співавтор книги, яка захищає істинність християнства. Її назва – «У мене недостатньо віри, щоб бути атеїстом».

– Я теж християнин, – сказав він. Потім, коли ми підїжджали до терміналу, він запитав:

– А що ви думаєте про війну в Іраку?

Я відповів:

– Думаю, це був найкращий з того поганого вибору, який ми мали. Саддам застосував зброю масового знищення, вторгся до Кувейту, а потім порушив 17 резолюцій ООН поспіль і відкрив вогонь. Який же вибір був у нас у світі після 11 вересня?

Він не відповів на це запитання. Натомість заявив, що Ірак не має жодного відношення до 11 вересня і що нам просто потрібно було зайнятися поганими хлопцями в Афганістані.

ІСУС ТА ВІЙНА

А далі сказав:
– Ісус наказав нам любити Своїх ворогів.

Християнин – це пацифіст?

Якщо залишити питання про 11 вересня осторонь, то чи був його висновок правильним? У світі того, що Ісус сказав про любов до наших ворогів, чи повинні християни бути пацифістами?

Я так не вважаю. Насправді іноді застосування сили не просто виправдане – незастосування сили може бути порушенням християнського обов'язку.

По-перше, любити своїх ворогів, як і підставити другу щоку – це заповідь, яка стосується окремих людей у сфері особистих стосунків. Це не наказ для урядів і не стосується людей, які завдають тяжкої шкоди чимось здоров'ю. Але у своєму особистому житті ми повинні молитися за своїх ворогів і «підставляти другу щоку» замість того, щоб відповісти образою на образу.

Така поведінка показує надприродну любов, яка прагне повернути кривдника до Христа. Але ці накази не означають, що ми не маємо права на самооборону і що нація не повинна захищати свій народ від ворожих нападів.

Любити ворогів = дозволити вбити свою сім'ю?

Що стосується самооборони, то не лише Старий Заповіт підтверджує право на самооборону (Вихід 22:2), але й Сам Ісус сказав Своїм учням продати одяг та купити меч (Луки 22:36).

Пізніше Він сказав Петру: «Вклади меч свого назад» – для того, щоб жертва Христа була здійснена і вповнилося Писання (Матвія 26:54). Але сам факт, що Ісус сказав Петру та іншим учням купити меч, показує, що використання меча для особистої захисту доречно. (До речі, Ісус ніколи не схвалював використання меча як інструмент для релігійного навернення. Це в будь-якому разі неможливо. Справжнє навернення, за визначенням, приймається добровільно. До нього не можна примушувати.)

Що стосується війни, Новий Заповіт не наказує солдатам, які щойно християлися, покидати армію. Натомість Іван Хреститель сказав їм не зловживати своєю владою і задовольнятися платою (Луки 3:14).

Солдати потрібні, тому що, як вказав Павло у 13-му розділі Послання до римлян, Бог поклав на уряди обов'язок використовувати «меч»

для захисту свого народу від зла. Насправді сам Павло приймав військовий захист, коли перебував у небезпеці (Дії 22:25), а Ісус підтвердив право урядів застосовувати смертну кару, кажучи, що таке право їм надав Бог (Івана 19:11).

По-друге, любити своїх ворогів – це аж ніяк не означає, що будь-яке застосування сили заборонено. Таке тлумачення суперечило би наведеному вище текстом і призводило б до абсурдних висновків. Абсурдно говорити, що любити своїх ворогів – означає дозволити їм убити вашу родину. У чому тут прояв любові до вашої родини?

Ісус проти застосування сили?

Було б абсурдно також казати, що любити своїх ворогів – значить заборонити всі війни. Бо хіба війна проти Гітлера не була виправдана? (Зверніть увагу, що навіть мій друг-водій не був проти всіх воєн. Він вважав, що війна в Афганістані виправдана. Але якщо любити своїх ворогів означає, що не можна застосовувати силу, то як можна виправдати дії в Афганістані?)

З такою абсурдною інтерпретацією у нас не може бути навіть захисту, який надають поліція, судова система або в'язниці. Чому ми маємо вважати, що поліція може застосовувати

силу, а армія – ні? Адже великої різниці між ними немає. Поліція використовує силу для захисту людей від ворогів всередині країни. Армія використовує силу захисту людей від ворогів за межами країни.

Без належного застосування сили в нас була б анархія, і невинних людей було би поранено чи вбито. Ось чому повний пацифізм не тільки не відповідає Біблії, але є невиконанням свого обов'язку. Люди несуть відповідальність за захист себе та своїх сімей від шкоди, і уряди несуть аналогічну відповідальність за захист своїх громадян.

Християни, зрозуміло, можуть і повинні виступати проти конкретних воєн, які не відповідають тому, що богослови називають теорією справедливої війни.

І можна сказати напевно: християни суперечать Святому Письму і здоровому глузду, коли кажуть, що жодна війна чи застосування сили ніколи не можуть бути виправдані. Як би жахливо це не було, війна іноді є найменш поганим доступним вибором.

Інакше кажучи, християни не виступають за війни; але ми проти альтернативи – гноблення та смерті невинних. І в такому грішному світі іноді потрібне застосування сили, щоб захистити невинних. Без цього ми навіть не змогли би проявити любов до своїх друзів.

Френк ТУРЕК.

Переклад: Михайло АБАКУМОВ.

СВЯТО СЕРЕД ТРИВОГ І СКОРБОТИ

Слово «свято» найчастіше означає певну перерву в реальності, день, коли ми відволікаємося від праці, турбот та прикросів звичного життя. На Різдво ми не йдемо на роботу, прикрашаємо будинки ялинками та гірляндами і дозволяємо собі забути про все, що нас гнітить.

Та близькість страждання і смерті неможливо забути, і вона робить усі спроби забути марними. Тому Різдвяні свята для багатьох минули в атмосфері тривоги і скорботи.

Проте саме ця атмосфера дає можливість пережити свято в глибшому і щирішому сенсі – не як тимчасову втечу від реальності, а як вияв реальності глибшої.

Люди в часи Господа Ісуса були обізнані з реальністю страждань і смертю набагато гостріше, ніж ми. Вони знали виснажливу працю та недоїдання, спустошливі війни та епідемії. Вони на власні очі бачили розп'ятих.

Та й саме Різдво, яке в нас асоціюється з безпекою, теплом та затишком, було позбавлене безпеки, тепла і затишку – бідна сім'я за наказом далеких окупаційних властей мала спішно йти в інше місто, де не було для них місця в готелі.

«Ясла», в які Марія поклала новонародженого Ісуса, – це годівниця для худоби. Минає зовсім мало часу – і Ірод посилає воїнів убити Немовля, точніше, для надійності, всіх немовлят у Вифлеємі віком від двох років і нижче. Йосип, за одкровенням від ангела, схоплюється серед ночі і втікає з сім'єю до Єгипту.

Реальне Різдво відбулося у світі, який не був ні безпечним, ні мирним, ні затишним. Але воно говорить про те, що це – не остання реальність. Є щось набагато більше за це, щось справжніше та могутніше.

У наш занепалий світ приходять Спаситель. Бог стає людиною заради нашого спасіння. Він поділяє всі наші скорботи і смерть. Він спускається в прірву страждань і смерті глибше, ніж усі ми. І перемагає саму смерть, воскреснувши з мертвих і проклавши дорогу всім нам.

Тепер ми знаємо, що смерть – це не глухий кут, не неминуче небуття після безглузких страждань. Насправді це брама в нове, найкраще життя.

Апостол Павло про це сказав: «Знаємо бо, коли земний мешкальний намет наш зруйнується, то маємо будівлю від Бога на небі – дім нерукотворний та вічний» (2 Коринтян 5:1).

Земні випробування та скорботи обернуться вічною втіхою. Бог прийме душі померлих у Своєму невимовно радісному світі, а потім настане день, коли Христос у славі зійде в цей світ, щоб остаточно звільнити його й очистити від всякого зла, і мертві воскреснуть, щоб увійти у вічне та блаженне життя зміненої світбудови, де «Бог кожному сльозу з очей їхніх утре, і не буде вже смерті, ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минуло» (Об'явлення 21:4).

Свято – це не час, коли ми намагаємося забути в порожніх веселошах. Це час, коли ми усвідомлюємо тимчасовість усіх своїх тривог та тягарів і розуміємо, як близько до нас вічне спасіння.

Тож нехай Бог зміцнить вашу віру, благословить надією та миром Своєї любові!

ЦАРСТВО КЕСАРЯ І ЦАРСТВО ХРИСТА

Ісус народився в ті дні, коли «кесар Август наказав переписати всю землю» – задля збору податків.

Римський імператор панував над землею і підкоряв народи. Він проголошував себе їхнім «спасителем і господом». Його вважали джерелом благоденства і гарантом миру. Він ставив себе на місце Бога і привласнював те, що по праву належить лише Богам.

Август – не виняток. Насправді він – втілення гордості та схильності до самообожнення, які притаманні всім людям. Кожен із нас робить із себе маленького Августа на території свого володіння. Це почалося ще в Едемському саду, коли Адам і Єва захопили стати, як Бог.

Відтоді у світі діє саме така логіка. І це найбільша диявольська омана і корінь всякого гріха. Август, по суті, – це вершина безумства Адама, яке охопило все людство. Проголосивши себе «богом», кесар вважав,

що це зробить його джерелом щастя для всієї імперії. Та насправді саме в цьому джерело всякого лиха на землі – коли люди-

не приносить добра, воно тільки робить людей рабами темних сил, які діють у світі. Тільки Бог – джерело добра, і Добра Новина може бути тільки від Нього. Він Єдиний спроможний визволяти від усякого зла. Справжню радість і необманливу надію дарує тільки Христос!

«Віддайте кесареві кесареві, а Богові Боже», – навчав Ісус Христос. Що Він мав на увазі?

Справжній Цар світу – не Август, а Ісус із Назарету. Між царством кесаря і Царством Христа існує непримиренний конфлікт. І це конфлікт не між двома націями, а між правдою і кривдою. Ісус – не просто національний єврейський цар, Він – Цар справедливості по всій землі. І проблема Августа не в тому, що він римлянин, а в тому, що він – грішник, який поставив себе на місце Бога. Перемога належить Ісусові не тому, що Він єврей, а тому, що Він – Праведник, який умалив Себе і був слухняний аж до смерті на хресті. Він здобув не просто перемогу в національно-визвольній боротьбі, а перемогу правди, яка не залежить від національності. Він – істинний Син Божий, Якого Бог обіцяв послати у світ від початку. «Йому будуть коритися народи».

Себастьян ТЕГЗА.

МЕЛ ГІБСОН ЗНІМЕ СИКВЕЛ «СТРАСТЕЙ ХРИСТОВИХ» У 2023 РОЦІ

Мел Гібсон розпочне знімання довгоочікуваного продовження свого блокбастера 2004 року «Страсті Христові» цього року, згідно з новим повідомленням.

Ветеран кіножурналістики Джордан Руїмі повідомив, що за кілька місяців Мел Гібсон нарешті почне знімати «Страсті Христові: Воскресіння».

«Нині розглядається можливість знімання наприкінці весни, а Джим Кавіцел повернеться до ролі Ісуса. Цього давно слід було очікувати», – написав Руїмі у своєму блозі WorldofReel.com.

На сайті IMDb.com зазначено, що новий фільм заплановано на 2024 рік.

Фільм «Страсті Христові» залишається найкасовішим фільмом усіх часів на християнську тематику і посідав перше місце в прокаті протягом чотирьох вікендів у 2004 році. Фільм, що

зібрав 370 мільйонів доларів США на внутрішньому ринку, розповідає про останні години життя Ісуса перед розп'яттям.

«Сиквел перебуває у розробці вже близько десяти років. Гібсон старанно працює над сценарієм разом зі сценаристом «Хорошого серця» Рендаллом Воллесом – вже є шість чернеток. «Воскресіння» буде присвячено двадцяти чотирьом годинам, що охоплюють страсті Ісуса, і подіям, що відбулися за три дні між його розп'яттям і воскресінням», – написав Руїмі.

Фільм «Страсті Христові» отримав три номінації на премію «Оскар»: за операторську роботу, за оригінальну музику та за грим.

Мел Гібсон сказав, що фільм 2004 став для нього духовним досвідом. За його словами, він відчував, що Бог веде його до створення фільму.

«Кілька років тому я дивився у вікно і думав, чому б мені не стрибнути. Життя не мало сенсу. Воно було нудним. Безцілним. Тоді я звернувся до Бога. Саме тоді мої стосунки з Христом почали змінюватися... Я був поганим хлопцем. Справді жахливим хлопцем. Мої гріхи були першими, які прибили цвяхами Його до хреста. Я хотів розповісти Його історію», – пояснив він в інтерв'ю DTS Voice у 2004 році.

Christianheadlines.

ВІРУЮ

ПЕРСОНА НОН ГРАТА

Одна з найбільших проблем людства – неприйняття Бога. За винятком невеликого відсотка людей, Його просто відкидають. Так було завжди. І питання не в тому, чи ходимо ми до храму, чи звершуємо якісь релігійні обряди, чи відзначаємо християнські свята, чи визнаємо існування Бога, а в тому, чи даємо ми Йому місце у своєму житті.

Сама історія народження Сина Людського уже говорить про те, що світ не був готовий і не бажав прийняти Його. Батькам не знайшлося ніде місця, Немовля приймають убогі ясла в стайні для худоби. Мине зовсім небагато часу, і цар Ірод організує масове вбивство малих дітей, розраховуючи, що серед них обов'язково виявиться Син Божий. І так було впродовж усього Його життя – аж до розп'яття.

Як описує це апостол Іван, Слово, що було на початку в Бога і Бог був цим Словом, «до свого Воно прибуло, та свої відцуралось Його» (Івана 1:11).

На, здавалося б, рішучі слова чоловіка: «Я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов» Ісус Христос відповів: «Мають нори лисиці, а гнізда – небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити» (Луки 9:58).

Господь дав знати, що той чоловік насправді не готовий іти за Ним. Адже стати Його послідовником – це передусім відкрити для Нього своє серце.

Свині цінніші за свободу душі?

Вражає і така історія: «І як прибув Він на той бік, до землі Гадаринської, перестріли Його два біснуваті, що вийшли з могильних печер, дуже люті, так що ніхто не міг переходити тією дорогою. І ось, вони стали кричати, говорячи: «Що Тобі, Сину Божий, до нас? Прийшов Ти сюди передчасно нас мучити?». А оподаль від них пасся гурт великої свиней.

І просилися демони, кажучи: «Коли виженеш нас, то пошли нас у той гурт свиней». А Він відповів їм: «Ідіть». І вийшли вони, і пішли в гурт свиней. І ось кинувся з кручі до моря увесь гурт, і потопився в воді. Пастухи ж повтікали; а коли прибули вони в місто, то про все розповіли, і про біснуватих. І ось, усе місто вийшло назустріч Ісусові. Як Його ж угледіли, то стали благати, щоб пішов Собою з їхнього краю!» (Матвія 8:28-34).

Зрозуміло, що безмежно більшою була цінність двох душ, які потребували звільнення від демонічної залежності, аніж вартість двох тисяч (як про це зазначено в Марка 5:13) свиней. Побачивши, що сталося зі стадом, пастухи втекли та про все розповіли жителям прилеглого міста.

Та звільнення біснуватих не викликало в городян інтересу до Ісуса Христа, їх не зацікавило, Ким Він був і чому до них прийшов, вони навіть і не подумали віддати Йому подяку. Масове самогубство свиней стурбувало їх найбільше. Жителі міста не захотіли мати нічого спільного з Ісусом Христом.

Дискомфорт від святості

Коли нечестиві люди стикаються зі святістю Бога, вони відчувають жах, бо Його присутність обов'язково витісняє все, не характерне Його природі. І в грішника, який у матеріальних цінностях вбачає сенс життя, виникає моральна дилема: вибрати Бога чи – речі. Здебільшого вибирають статки, тим самим проганяючи Бога. Він стає в житті людей персоною нон грата (лат. persona non grata – небажана

персона).

Бог не зацікавлений в нашому збіднінні, навпаки – Він благословляє достатком. Проте моменти випробувань, очевидно, неминучі. І доказ нашої віри та вірності Йому – пріоритет любові до Нього над усім іншим.

Можна прикриватися читанням Біблії, належністю до якоїсь християнської конфесії, служінням Богові чи жертвуванням на якісь релігійні справи, але насправді у стусонках із Ним показувати, що Він небажаний, бо позбавляє того, що важливіше за Нього.

Жителі міста побачили Того, Хто має владу над бісами і тваринами, Хто може повернути втрачений розум. І вони не вдалися до якихось переслідувань Ісуса Христа, не зневажали Його. Вони просто попросили залишити їх в спокої. Чи можна уявити собі страшнішу картину?

Дехто не може стерпіти Божої досконалості, праведності та святості, а тому воліє, щоб Бог залишив його в спокої.

Непроханий гість

Люди не зацікавилися тим, Хто такий Ісус, що Він робив і чому навчав. У них не викликала інтересу Його сила, якою Він творив чудеса. Вони думали лише про свиней, а тому бажали, щоб Він оминув їхнє місто.

Ісус Христос виявився непроханим гостем, і люди не хотіли, щоб Він їх тривожив. Їм не потрібні були ніякі зміни, які би привели до втрати того, за що вони так трималися.

Безліч людей упродовж історії світу проявляла до Бога повну байдужість. Іноді спостерігається і така картина поведінки: люди нібито й не проти Божої присутності і чудес, вони ніби й хотіли, щоб Він оздоровлював від недуг, звільняв від депресій та демонічних залежностей, але вони не готові платити ціну втрати того, від чого Він хоче їх позбавити. І тим самим проганяють Його із власного життя, сімей, родин, місцевих громад тощо.

У згаданій історії Син Людський не врятувався в місто силоміць. Люди прогнали Його просто своїм небажанням прийняти. Чи можна

отримувати від Нього благословення й переживати відчуття Його присутності, коли своїми вчинками ми Його проганяємо? Звичайно, ні. Тож не слід дивуватися, що світ перетворюється на суцільне зло, що суспільство морально деградує, гріховність стала нормою, корупція та хабарництво процвітають, окултизм та ідолопоклонство набувають небачених раніше масштабів.

Проженімо своїх свиней

Ізраїльський народ століттями чекав приходу Месії. Та коли Ісус прийшов, виникла проблема: за уявленими людьми, Спаситель мав бути не таким.

Коли на початку служіння Він увійшов в синагогу і почав читати зі Святого Письма, люди схвально прийняли ці слова. Та коли Він почав викривати їх та їхніх релігійних лідерів, «всі в синагозі, почувши оце, переповнилися гнівом. І, вставши, вони Його вигнали за місто, і повели аж до краю гори, на якій їхнє місто було побудоване, щоб скинути додолу Його» (Луки 4:28-29).

Ось так суспільство іноді реагує на слова священнослужителів, які безкомпромісно говорять правду, так поведуться деколи в християнських громадах із проповідниками, слова яких зачіпають амбіції та самолюбство, викривають справжню гріховну сутність людей.

Залишити гріховне життя (прогнати своїх свиней) – це часто питання матеріальних втрат. У матеріальному світі люди приймають рішення за правилом «вигідно/невигідно», у духовному – «правильно/неправильно». Чому ми віддаємо перевагу – духовному чи матеріальному, за такими принципами і робити-мемо вибір.

Допоки не прийде День Господній, Його слова залишатимуться в силі: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зі Мною» (Об'явлення 3:20).

Знову оголосити Його персоною нон грата чи впустити у своє життя – вибір за нами.

I. K.

ЧОМУ КАІН СТАВ ЗЛИМ?

Каїн та Авель мали однаковий родовід, бо походили від одних і тих же батьків, а пра-батьків у них не було. Чому ж тоді Каїн став злим?

Чи справа тільки в родоводі? Очевидно, ні. Безперечно, генетика має сильний вплив, але є щось більше, що визначає поведінку людини.

Господь навчає про це: «І сталося по деяким часі, і приніс Каїн Богові жертву від плоду землі. А Авель, він також приніс від своїх первородних з отари та від їхнього лою. І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся. І сильно розгнівався Каїн, і обличчя його похилилось. І сказав Господь Каїнові: Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє? Отож, коли ти добре робитимеш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мушиш над ним панувати. І говорив Каїн до Авеля, брата свого. І сталося, як були вони в полі, повстав Каїн на Авеля, брата свого,

і вбив його» (Буття 4:3-8).

Двоє братів принесли дар Богові. Проте Бог прийняв дар лише від одного. Чому? Чи причина в генетиці? Аж ніяк!

Причина – у серці людини!

Звернімо увагу: Бог спочатку дивиться на людину (на її серце), а вже потім – на її дар: «... зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся». Щось не так було у серці Каїна, тому й жертва його не була Богові до вподоби.

Каїн розлютився, у нього зіпсувався настрій, він став злим – його дратував праведний брат, який приніс кращу жертву. Каїн позаздрив Авелю і врешті-решт почав плести думки про вбивство свого конкурента. І коли вони були на самоті, реалізував свій злочинний задум – вбив рідного брата.

Чи міг би бути інший сценарій? Так, але його не було...

Чи міг Каїн щось змінити в собі? Так, міг. Ба більше – він МУСИВ це зробити.

Бог сказав Каїну: «... в дверях гріх підстерігає. І до тебе його (гріха) пожадання, а ти МУСИШ над ним ПАНУВАТИ».

Каїн не захотів працювати над собою, над своїми емоціями. Не захотів панувати над гріхом – тому гріх запанував над ним.

Гріх підстерігає кожну людину. Але не кожна людина піддається його впливові! Неважливо, яка в тебе генетика, які батьки чи родина – важливо, чи ти працюєш над собою, чи пануєш над гріхом.

Якщо важко впоратися самому, треба смиренно просити допомоги у Бога, Який завжди хоче допомогти і обов'язково дасть сили через Свого Духа, щоб ви змогли перемагати усі гріховні пожадання!

Ігор ШИЙКА.

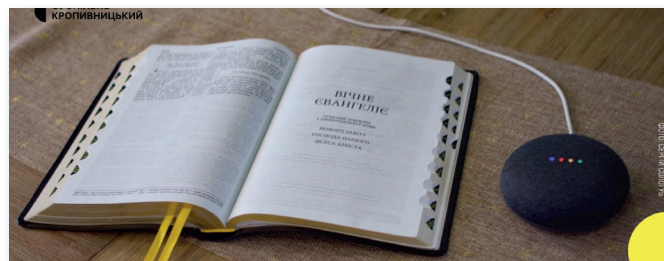
ПРОГРАМІСТ ІЗ КРОПИВНИЦЬКОГО НАВЧИВ ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЧИТАТИ БІБЛІЮ УКРАЇНСЬКОЮ

Святе Письмо в перекладі Івана Огієнка можна прослухати в сервісі Google Assistant.

Кропивницький ІТ-фахівець Віктор Шимко створив для сервісу Google Assistant додаткову навичку, яка дозволяє штучному інтелекту читати вголос Біблію в україномовному перекладі Івана Огієнка. Про це повідомив розробник виданню Dev.ua.

Програміст працював над роботою три тижні. Для активації функції читання він

обрав команду Talk to Ukrainian Bible, яка стає доступною після запуску Google Assistant. Вона

працює в усіх країнах світу.

Штучний інтелект пропонує користувачам дві опції: Listen to Bible (прослухати розділ з Нового Заповіту, прив'язаний до сьогоднішньої дати календаря) та Change Settings (обрати стиль голосу диктора, а також емоційне забарвлення).

Нова функція доступна для віртуальних помічників на вірелі Alexa від Amazon чи Siri від Apple та для фізичних пристроїв, як-от Google Home.

За відсутності таких пристроїв сервісом також можна скористатись через застосунок Google Assistant.

ms.detector.media.

НЕ ОПІЙ, АЛЕ НАШАТИР...

Християнство – це, напевно, найматеріалістичніша з усіх світових релігій. Ісусові чудеса були не так порушенням природного порядку речей, як його відновленням.

Бог не створював світу, в якому можливі сліпота, проказа, голод та смерть. І Ісусові чудеса – це знак того, що настане час, коли всі ці дефекти світу, який створив Бог, будуть стерті... Ісус настільки сильно ненавидив страждання, несправедливість, зло та смерть, що, прийшовши в цей світ, зазнав усього болю, щоб перемагати його й одного дня остаточно очистити від нього світ.

Усвідомлюючи це, християни не можуть залишатися осторонь, пасивно споглядаючи на голод, хвороби, несправедливості.

Карл Маркс і багато інших заявляли, ніби релігія – це «опій для народу». Мовляв, релігія одурманює людей надіями на небесне щастя, відволікаючи їх від боротьби проти реальної несправедливості.

Може, це й правда щодо тих релігій, які вчать, що цей матеріальний світ – то просто ілюзія, і він позбавлений будь-якого значення.

Однак християнство навчає, що страждання й несправедливість, які панували в цьому матеріальному світі, були такі ненависні Богові, що Він сам зійшов у світ, щоб боротися проти них.

У правильному розумінні християнство – аж ніяк не опій. Воно більше схоже на нашатир, що різко повертає неприємного до тями.

Тімоті КЕЛЛЕР

(Із книги «Марнотратний Бог»).

ПРОТЕСТАНТИ: У ЧОМУ ВІДМІННОСТІ?

За даними агентства «Операція світ», по всьому світу налічується близько мільярда протестантів, понад мільярд католиків і 250 мільйонів православних.

Протестанти, католики і православні дотримуються основних принципів християнства. Наприклад, усі визнають Нікейський символ віри, прийнятий на Першому вселенському соборі Церкви в 325 році.

Усі вірять у смерть, поховання і воскресіння Ісуса Христа, в Його божественну сутність і майбутнє пришестя.

Усі ці три течії вважають Біблію Словом Божим і погоджуються, що покаєння і віра необхідні, щоб мати вічне життя й уникнути пекла.

Однак погляди католиків, православних і протестантів у деяких питаннях розходяться. Протестанти понад усе цінують авторитет Біблії і право кожної людини розуміти її без посередництва особливої касті священників.

Православні ж і католики цінують свої традиції вище авторитету Біблії, а також стверджують, що тільки керівники їхніх Церков можуть тлумачити Біблію правильно. Основні відмінності між цими трьома конфесіями сягають корінням саме в цю основну обставину.

Історія протестантських церков

Одним із перших протестантських реформаторів був священник, професор богослов'я Ян Гус, слов'янин, який жив на території сучасної Чехії і став мучеником за віру в 1415 році.

Гус навчав, що Святе Письмо важливіше за традиції. Починаючи з 1517 року, коли інший католицький священник і професор богослов'я Мартін Лютер закликав католицьку Церкву до оновлення, Реформація поширилася по всій Європі. Лютер навчав, що, коли Біблія вступає в конфлікт із церковними традиціями, потрібно слухатися Біблії. І заявив, що Церква робить неправильно, продаючи можливість потрапити в рай за гроші. Він також вважав, що спасіння приходить через віру в Христа, а не через спробу «заробити» вічне життя добрими справами.

Більшість протестантів називаються євангельськими християнами, тому що сам апостол Павло називає християнську віру євангельською: «... борючись однодушно за віру євангельську» (Філіп'ян 1:27).

Церковні традиції

Протестанти не відкидають церковних традицій, крім тих випадків, коли традиції суперечать Святому Письму Вони обґрунтовують

це насамперед застереженнями Ісуса в Євангелії від Марка (7:8): «Занежаявши заповідь Богу, передаєть людських ви тримаєтесь...», і в Євангелії від Матвія (15:3, 6): «А чого й ви порушуєте Богу заповідь ради передання вашого?.. Так ви ради передання вашого знівели Боже Слово».

Хрещення немовлят

Більшість протестантів вважають, що діти після смерті автоматично потрапляють в рай. Вони також вірять у твердження Біблії, що хрещення повинно слідувати за покаєнням. Обґрунтовують це переконання на тексті із Другої книги Самуїла (12:23), де описується смерть маленького сина царя Давида. Давид впевнено говорить, що настане час – і він побачить свого сина на небесах.

Біблія також говорить, що діти не знають добра і зла (Повторення Закону 1:39). У Посланні до римлян (5:13) написано: «... але гріх не ставить в провину, коли немає Закону». А Ісус сказав: «Пустіть дітей і не бороніть їм приходити до Мене, бо таких є Царство Небесне» (Матвія 19:14).

У Біблії не описано жодного випадку хрещення немовлят, і навіть Ісус чекав Свого хрещення до 30 років.

Де ікони?

Протестанти вважають, що Десять заповідей забороняють використання ікон для поклоніння: «Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею» (Вихід 20:4).

У Книзі Левит (26:1) записано: «Не робіть собі божків та ідола, і камяного стовпа не поставте собі, і каменя з фігурами не покладете в вашім Краї, щоб кланятися перед ними; бо Я Господь Бог ваш».

А у Повторенні Закону (4:15-16) Господь

наказує «стерегти свої душі, бо не бачили жодної постаті той день, коли говорив Господь до вас на (горі) Хориві з середини вогню, щоб ви не зіпсулися і не зробили собі ідола на подобу якогось боввана...»

Через побоювання, що деякі люди можуть поклонитися цим образам замість Бога, протестанти не використовують образів для поклоніння.

Молитва до кого?

Протестанти вважають за краще слідувати вченню Ісуса Христа про молитву. А Ісус вчив: «Ви ж моліться отак: Отче наш, що єси на небесах...» (Матвія 6:9). У Святому Письмі немає прикладів, щоби хтось молився до Марії чи святих.

Біблія забороняє звертатися в молитвах до людей, які померли, навіть до християн, які перебувають у раю. У Повторенні Закону (18:10-12) говориться: «Не знайдеться між тобою такий... хто викликає духа померлого».

Бог засудив Саула за те, що той мав контакт зі святим Самуїлом після його смерті (1Хронік 10:13-14), про це застерігають і багато інших текстів Святого Письма.

Протестанти вірять у Діву Марію

Протестанти вважають, що Діва Марія була прекрасним прикладом християнського послуху Богу і що вона залишалася незайманою до того, як народився Ісус. Підставою для цього є Євангеліє від Матвія (1:25), де написано, що Йосип, її чоловік, «не знав він її, аж Вона народила Сина Свого первістка», і інші тексти з Біблії, де говориться про братів і сестер Ісуса (Матвія 12:46, 13:55-56, Марка 3:31, Івана 2:12, 7:3).

Але Марія, як і інші люди, також потребувала спасіння – тому й назвала Бога своїм Спасителем (Луки 1:47). Їй не потрібен був би Спаситель, якби вона була без гріха.

Чому так багато церков?

Протестанти вірять, що є тільки одна істинна Церква, яка складається з усіх правдивих християн і місцевих церков, які люблять Бога і служать Йому через покаєння і віру в Ісуса Христа.

Ісус Христос застерігав: «Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас ув одежі овечій, а всередині – хижі вовки. По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фіги – із будяків? Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Матвія 7:15-16, 21).

Постанови соборів

Протестанти визнають більшість постанов історичних церковних соборів, але не вважають їх безпомилливими. Таке ставлення ґрунтується на тому факті, що деякі постанови, зокрема, прийняті на двох останніх Нікейських соборах, суперечать одна одній у питанні образів.

На першому, що проходив в 754 році, використані ікон було повністю заборонено, на другому – 787 року – було вирішено, що ікони потрібні. Протестанти визнають рішення соборів, які відповідають вченню Біблії.

Отці церкви

Протестанти поважають і цінують вчення отців Церкви (церковних керівників, які жили після апостолів), коли ці навчання узгоджуються з Писанням.

Моці святих

Протестанти не вірять, що в моцях святих є якась особлива сила, тому що Біблія не вчить цього. Протестанти вважають, що випадок з кістками Єлисея, на який кинули небіжчика, і той воскрес (2 Царів 13:21), був нічим іншим, як виконанням Божої обіцянки дати Єлисею подвійного духа, який був на Іллі (2 Царів 2:9). Чудо, яке сталося після смерті Єлисея, якраз доповнило кількість чудес так, щоб їх стало рівно удвічі більше, ніж тих, що вчинив Ілля.

Одяг протестантських служителів

Протестантські служителі не носять якогось спеціального одягу, тому що ні Ісус, ні апостоли не робили цього і в Новому Заповіті щодо цього немає жодних вказівок.

Зазвичай їх також не називають «отцями» тому, що Ісус сказав в Євангелії від Матвія (23:9): «І не називайте нікого отцем на землі, бо один вам Отець, що на небі».

Хрестне знамено

Протестанти не заперечують проти хрестного знамена, але оскільки Біблія цьому не вчить, то і вони цьому не вчать.

Іконостас

Протестанти вірять, що іконостас символізує завісу, яка відділяла людей від святого святих в Єрусалимському храмі. Вони вважають, що коли Бог розірвав її навпіл в момент смерті Ісуса (Матвія 27:51), то тим самим Він сказав, що ми більше не відділені від Нього, і кров, яку Він пролив на хресті, стає платою за спасіння від влади гріха і смерті кожного, хто покається і увірує в Христа.

Богослужіння у «не святих» місцях

Як протестанти можуть проводити богослужіння в кінотеатрах чи будинках культури, які не освячені?

Ісус сказав в Євангелії від Матвія (18:20): «Бо де двоє або троє зібрані в моє ім'я, там Я серед них». Протестанти вірять, що богослужіння освячується не місцем проведення, не будівлею, а присутністю Христа в середовищі віруючих.

Біблія також говорить, що храмом Божим є християни, а не будівлі: «Чи не знаєте ви, що ви Божий храм і Дух Божий у вас пробуває?», – запитує апостол Павло (1 Коринтян 3:16).

Перші християни проводили зібрання в багатьох різноманітних місцях: у школі (Дії 19:9), в єврейських синагогах (Дії 18:4, 26; 19:8), в єврейському храмі (Дії 3:1), у приватних садибах (Дії 2:46; 5:42; 18:7; Филимона 1:2; Колосян 4:15; Римлян 16:5 і 1 Коринтян 16:19). Служіння благовісту (євангелізації) відбувалися біля ріки (Дії 16:13), серед натовпу на вулиці (Дії 2:14) і на площі (Дії 17:17).

Як отримати вічне життя і потрапити на небеса?

Апостол Петро, коли його про це запитали (Дії 2:37-38), відповів так: «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів». В Євангелії від Марка (16:16) Господь Ісус говорить: «Хто увірує й охреститься, той буде спасений; а хто не увірує, засуджений буде».

Апостол Павло писав до ефесян (2: 8-9): «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився».

ПОМОЛИЛИСЬ ЗА УКРАЇНУ: ВІДБУЛАСЬ ЗУСТРІЧ ПАПИ ФРАНЦИСКА ТА УКРАЇНСЬКОГО КАПЕЛАНА ГЕННАДІЯ МОХНЕНКА

Вони багато говорили про Україну та разом помолитися за неї.

Зустріч відбулася у Ватикані. Папа римський, попри свою зайнятість та напередодні похорону свого попередника Бенедикта XVI, «знайшов майже півтори години для неділового спілкування з українським капеланом».

«Була дуже цікава, ґрунтовна розмова. Багато про що поговорили, але, звичайно ж, найбільше – про Україну, про мій рідний Маріуполь. Помолитися (на хвилиночку – нагадую, що я – протестантський єпископ) разом із папою Франциском за

нашу країну», – розповів на сторінці у Facebook сам український пастор.

Під час молитви за Україну понтифік попросив капелана вести молитву, а після слова «Амінь» «продовжив її зі сльозами на очах».

«Дякуємо папі Франциску за підтримку українського народу, який страждає від російської інтервенції. Дякуємо Католицькій Церкві за допомогу нашому служінню літнім людям та дітям на передовій. Після війни чекаємо на папу Франциска в Україні, і неодмінно в Маріуполі», – написав Геннадій Мохненко.

Він також повідомив, що капеланський батальйон «Маріуполь» щодня працює на фронті. «Продовжуємо

евакуувати людей, підвозимо необхідне для захисників України. Підтримуємо тих, хто опинився у критичних умовах, у зоні воєнних дій», – наголосив протестантський єпископ.

Нагадаємо: Геннадій Мохненко – пастор із Маріуполя, засновник і керівник найбільшого дитячого реабілітаційного центру «Республіка Пілігрим» та мережі реабілітаційних центрів для дорослих. Широко відомий як ініціатор громадської антинаркотичної акції, автор кількох книжок, герой документальних фільмів.

ukrinform.ua.

ВІРУЮ

ЩО НЕНАВИДИТЬ БОГ?

Є люди, які нам дуже подобаються, а бувають, навпаки, – бридкі й неприємні.

А чи знаєте ви, що Богу також щось подобається, а щось і неприємне, більше того – бридке й мерзенне.

Отже, декілька рис людського характеру, що викликають огиду в Господа.

Премудрий Соломон правильно підмітив риси людини, що їх ненавидить Господь: «Оцих шість, ненавидить Господь: очі горді, брехливий язик, руки, що кров неповинну ллють, серце, що плекає злочинні думки, ноги, що спритно біжать на лихе, свідок брехливий, що брехні роздмухує, хто розсіває сварки між братів» (Приповісті 6:16-19).

Очі горді

Насамперед про двері душі – очі. Пам'ятаєте класиків? «В нього очі, наче волошки в житі. А над ними з-під драного картузика волосся – білявими житніми колосками. Це – Пилипко...» (А. Головко).

Очі різні бувають. Сині, карі, волошкові, сірі... А ще бувають «очі горді».

Отже, про «горді очі». Чули про такі? Як правило горді (пихаті) очі – далекозорі. Вони помічають «в очі брата свого дрібносіньку скіпочку, колоди ж у власному оці не відчують» (Луки 6:14). Або ж по-народному: «Чуже бачить під лісом, свого під носом не помічає».

«Муж гордого ока... – несправедливий» (Приповісті 21:4).

Це ще одна властивість гордоого. Оскільки такий муж дивиться звисока, то справедливим є тільки те, як він бачить, а він бачить ду-у-же «правильно».

Горде око заздрісне, особливо коли бачить ласий шматочок у ближнього. Згадайте Ахава. Він сподобав ділянку землі, де був виноградник Навота (див. 1 Царів 21:3). Потрібно забрати негайно! Пропагандистка Єзавель спрацювала на відмінно! Виноградник забрано, справа вирішена, а «Єзавель почула про це, і нафарбувала очі свої... та й виглянула через вікно».

Нафарбовані очі пропагандистки востаннє глянули у вікно, з якого за мить вона вилетить... Горде око бридке і мерзенне для Бога!

Язык брехливий

Чому, власне, Бог ненавидить брехливий язик? Про це запитайте в Нього особисто.

А тепер скажіть: чи брехали вам коли-небудь у той час, коли ви знали правду? Кажуть, що це можна слухати, не перебиваючи, як гарну музику й усміхатися при цьому – чисто бреше, і віяти не треба!

Стверджують, що найбільше брехні – на рибалці, перед виборами та в час війни. На рибалці не бувають, перед виборами – знайомо, а тепер ще й у час війни. Можна стверджувати, що потік брехні з півночі – як помийна річка, ані цювка правди, ще й смердить здалеку...

Соломон підмітив дуже правильно: «Брехливий язик ненавидить своїх утискуваних...» (Приповісті 26:28).

І це так – найбільше ненависті до того, кому брешеш, стверджуючи, що це правда, а за правду й життя віддати можна. Не своє, звісно, а того, хто помийну отруту хапає на повний рот, смакує і ще не проти... Це по-сучасному пропагандою називається.

Брехливий язик – мерзота перед Богом, а хто чинить правду – Його уподоба (Приповісті 12:22).

Брехливий язик має свого бога, який «як говорить неправду, то говорить з свого, бо він неправдомовець і батько неправди...» (Івана 8:44). Тепер розумієте, чому уста брехливі – огида для Господа?

Старі люди казали: язик до Києва доведе, а брехливий язик – до пекла. «А лякливим, і мерзким, і душоубам... і всім неправдомовцям – їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою!» (Об'явлення 21:8).

Перш ніж збрехати – добре подумаймо про наслідки!

Руки, що кров неповинну ллють

Ми втомлюємося від новин про зло й насилля. Від картинок жахів, не постановочних, а реальних, щоденних. Картинок із попередженням:

не для вагітних, не для людей із слабкою психікою, де позначки (18+), де кров неповинна...

До братовбивці Каїна Бог звертається із запитанням (див. 1 Мойсея 4:1-12):

– Де твій брат Авель?

– Не знаю, я не сторож братові своєму.

– Каїне, що ти зробив?

– А що?

– Проклятий ти від землі. Голос крові брата твого кричить до Мене від землі...

Голос невинної крові від землі нашої сповнює праведним гнівом Усдержителя, адже руки, що кров неповинну ллють, – огідні й ненависні Йому.

Промовляє Господь і до священників, що благословляють на пролиття крові неповинної: «Не приносьте ви більше марного дару, ваше кадило – огида для Мене воно... Навіть коли ви молитву примножуєте, я не слухаю вас – ваші руки наповнені кров'ю...» (Ісаї 1:13-15).

Господь Ісус Христос попереджає про Божу кару за пролиту невинну кров. Попереджає Своїх земних співвітчизників і всі майбутні роди: «...щоб на роді оцім відомстилася кров усіх пророків, що пролита від створення світу, від крові Авеля аж до крові Захарії!.. Так кажу вам – відомститься це все на цім роді!» (Луки 11:50-51).

Основа престолу Божого – справедливість!

Ноги, що спритно біжать на лихе

Ноги, що спритно біжать, – це спорт, спринтерський чи марафонський біг. Ноги, що спритно біжать, щоб зло чинити, – це предмет Божої ненависті.

Тут мова зовсім не про ноги як член тіла. Мова про людину, яка завжди квапить на вчинення лихого.

Ми живемо у вік поспіху. Хтось поспішає здобути освіту, кар'єру. Хтось спішить створити

сім'ю, ще хтось – поширити Царство Боже. «Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир...» (Ісаї 52:7).

Хтось спритний на вчинення зла. Такі люди «не заснуть, якщо злого не вчинять, відіймуться сон їм, як не зроблять кому, щоб спіткнувся!..» (Приповісті 4:16). Розумієте, чому обстріли переважно вночі? Виявляється, безсоння інколи має й таку форму. Як вам спалося минулої ночі?

Чому така категорична позиція Бога, стосовно спритників на зло? Спритно бігти на лихе – це бігти за своїм батьком, якого звали диявол. А «він був душоуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди немає в нім» (Івана 8:44).

А тому Ісус Христос попереджає: «О змії, о роде гадючий, як ви втечете від засуду до геєни?». Ноги, що спритно біжать на лихе, закінчують свій біг у геєні.

На що ми спритні, куди біжимо?

Серце, що плекає злочинні думки

У біблійній мові серце – це наша внутрішня, духовна сутність. Ми справжні у своїх думках. «Які думки в серці людини, така й людина» (Приповісті 23:7).

Чому серце, що плекає злочинні думки, не нависне нашому Творцеві? Один із більш ніж десяти синонімів слова «плекати» – «вироснувати». Той, хто в собі вирощує, леліє злочинні думки, стає неприємним, навіть огідним Богові.

Маємо пам'ятати – усе добре, чисте, святе, благородне народжується в думках. Усе бруталне, бридке, нечисте також народжується з думки.

Ріст насіння передбачає плід. Зростити злочинні думки – означає дочекатися плоду. «Бо з серця виходять лихі думки, душоубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги» (Матвія 15:19).

Бог знає наслідки злочинної думки, а тому ненавидить гріх таємних помислів. Зло, смерть, насильство, війна – це результат злочинних думок, які зросли спочатку до рівня злочинного слова (пропаганди брехні), а потім – до рівня дії: руїни, убивства невинних, мільйони переміщених осіб.

Ісусу Христу подобаються люди з чистим серцем, одного разу вони побачать Бога й не будуть ховатися (див. Матвія 5:8).

Які думки ми плекаємо, ростимо, леліємо у своєму серці? Божу приязнь чи Його праведну ненависть вони викликають? Відповідь – за нами.

Микола СИНЮК.

ЧОЛОВІЧА РОЛЬ ДРУГОГО ПЛАНУ

Є така номінація на нагороди в кіноакадеміях – «Чоловіча роль другого плану». Її зазвичай дають дорядним акторам, які хоч і не були головними героями фільму, але на відмінно виконали свою роль.

В історії з Різдом так само. Ми читаємо про Марію, про Ірода, про Ісуса; там є їхня пряма мова, опис цих осіб, певні епізоди про них і навіть інколи невеличка біографія.

А ось про Йосипа знаємо дуже мало, проте його роль у цій історії мегаважлива.

Що ми знаємо про нього? Він родом із Вифлеєму, із Давидового роду, із Веніамінового племені. Йосип не був старим (як вважається в католицькій чи православній традиціях), батька звали Яків, за фахом він був теслюю.

У Біблії жодного разу не наведено якихось його слів, і згадують його лише Матвій та Лука в історіях про народження Ісуса, принесення Його в храм та коли Йому було 12 років.

Але нам є чому навчитися навіть із його маленької епізодичної ролі. Ось кілька висновків з цього за Євангелієм від Луки.

Йосип був праведний. Його позиція – жити максимально правильно перед Богом.

Йосип відмовився висміяти/відомстити. Навіть образа через «зраду» нареченої Марії не змусила

його хоч трішки вилити свій гнів та помститися.

Йосип чув Бога через сни; тричі бачив сни від Бога. Це вказує на певну чутливість до Бога та водночас на бажання Бога говорити з ним. А це, повірте, говорить про багато що.

Він слухався Бога. Послух притаманний справді смиренним людям. Тварини не можуть слухатися добровільно, їх змушують, а от люди можуть – і це ознака покірності.

Він ставив Боже вище власного. Немаловажний фактор – спочатку Боже, а потім своє. Це видно зі ставлення Йосипа до проблем, із якими він стикнувся, усе-таки одружившись.

Він оберігав Боже. Ризикував життям, був змушений виїхати в іншу країну. І все це заради того, щоби зберегти те, що йому довірив Бог. А точніше – тих, кого йому довірив Бог.

Уроки від Йосипа

Не дозволяймо образам зруйнувати Божу справу. Часто саме наші

образи перешкоджають виконанню Божого плану в нашому житті. Уміти правильно реагувати на образи – серйозний критерій зрілості. Нам потрібні люди із твердою шкірою і м'яким серцем, а не навпаки.

Стаймо Божі речі вище за свої амбіції. Коли на престолі нашого серця сидить короноване «я»: я хочу, я люблю, мені потрібно – ми все життя будемо рабами власних пристрастей. Дозвольмо Богові бути Богом.

Живімо праведно та вміймо чути Бога. Це просто й водночас складно, але варто зрозуміти: якщо я ходитиму з Богом праведно – Він захоче мати спільність зі мною.

Будьмо милостивими до інших і справедливими до себе. Ми судимо інших за ділами, а себе – за мотивами; саме тому часто хочемо справедливості до інших і милості – до себе. А треба судити себе, а не інших; бути поблажливим до інших, а не до себе.

Не ігноруймо ролі другого плану. Наші амбіції часто хочуть першості, авангарду, а мистецтво бути другим зневажається.

Натомість у Бога немає неважливих ролей. Якщо Він хоче нас вживати за кулісами, упораймося з цим на сто відсотків – і обов'язково отримаємо свою винагороду.

Валентин ЯРОШЕНКО.

ЧИМ ЗАПАМ'ЯТАВСЯ 2022-Й: ГОЛОВНІ ПОДІЇ РОКУ

Фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва спільно з соціологічною службою Центру Разумкова за підтримки програми MATRA з 13 по 21 грудня 2022 року провів опитування в макрорегіонах України. Опитано 2018 респондентів віком від 18 років. Теоретична похибка вибірки не перевищує 2,3%.

Основною подією 2022 року для 79% українців став початок повномасштабної війни в країні. Для переважної більшості респондентів (38%) війна в Україні стала і основною світовою подією року. Ще 9% опитаних назвали основною політичною подією у світі те, що інші країни згуртувалися задля допомоги Україні, підтримали нашу країну в цей скрутний час.

У 2022 році 30% українців найбільше надихали та мотивували пережити

цей складний рік їхні рідні та кохані люди. Для 14% головною рольовою моделлю незламності стали Збройні Сили України. 11% громадян надихала надія на перемогу України у війні. Стільки ж респондентів (11%) повідомили, що проживати цей рік вони були змушені сам на сам із проблемами та труднощами.

Думаючи про своє майбутнє, українці найчастіше відчували, окрім надії, оптимізму (36%) та тривоги (33%). Водночас у майбутнє держави українці

дивляться переважно з оптимізмом (40%) та упевненістю (27%).

Абсолютна більшість (74%) населення України підтримує рішення Президента України про накладення санкцій на вище духовенство Української православної церкви (Московського патріархату). З них 54% безпелаяційно підтримують це рішення. Проти – 12% українців і ще 14% не визначилися зі своєю позицією щодо цього питання.

Найменша підтримка запровадження санкцій проти вищого духовенства УПЦ МП зберігається серед мешканців Півдня (лише 34% підтримують це рішення) та серед парафіян самої ж УПЦ МП (30%). Серед інших християн, зокрема православних, та атеїстів підтримка введення санкцій на УПЦ МП становить вище 60%. Найбільшу підтримку санкцій виявляють парафіяни ПЦУ – 88%.

93% українців вірять у перемогу України у війні. Сумнівається у перемозі лише 3% опитаних. Переконана в перемозі України абсолютна більшість мешканців усіх макрорегіонів, проте на Сході дещо більше скептиків (10%).

Серед тих, хто вірить у перемогу України, 39% вважає, що ця перемога настане до літа 2023 року.

22% роблять ставку на перемогу через рік-два, а ще 20% вважають, що перемоги можна досягти найближчими місяцями.

Абсолютна більшість (54%) українців вбачає перемогу у вигнанні російських військ з усієї території України та відновленні кордонів станом на січень 2014 року. Ще 22% вважають, що на цьому не можна зупинятися і треба домагатися повного знищення російської армії та розпаду РФ зсередини. Поступитися певними частинами окупованих територій в обмін на припинення бойових дій і вважати це перемогою готові 18% опитаних. Із них 8% готові поступитися лише АР Крим, 6% – територіями, окупованими до 23 лютого 2022 року, і 3% – усіма територіями, які на сьогодні окуповані.

Припинити війну, навіть якщо російська армія втримається на територіях, окупованих після 24 лютого 2022 року, готові 7% населення західних та південних областей України. Нижчі вимоги до завершення війни висувають також і менш заможні верстви населення, порівняно з більш заможними.

62% опитаних вважають, що війна може припинитися лише у разі перемоги. 26% респондентів, на противагу,

готові піти на поступки росії, якщо це допоможе досягнути миру. Порівняно з жовтнем, частка українців, які вважають неприйнятними будь-які поступки, зросла на 4%.

Найбільшу готовність йти на поступки продемонстрували мешканці Півдня (35%) та Сходу (39%). Із них 16% на Півдні та 12% на Сході вважають, що заради миру варто йти на будь-які компроміси.

Більшість українців (60%) вважає, що переговори про мир з росією неможливі навіть заради врятування життів, бо росія однаково не дотримується домовленостей. Думку про те, що заради збереження життя наших військових, цивільних, полонених та депортованих варто вести переговори про припинення війни, поділяють 23%. 17% опитаних не змогли визначитися зі своєю позицією стосовно цього питання.

Найважливішою воєнною подією року для 39% українців стала оборона Маріуполя. Для 37% опитаних однією з найважливіших подій на фронті стало звільнення Херсона. Замикає трійку найважливіших воєнних подій року звільнення Чернігівської, Київської та Сумської областей (33% респондентів).

slovoproslovo.info.

БОГ VS САНТА-КЛАУС: У ЧОМУ РІЗНИЦЯ?

Чи справді віра в Бога – це те саме, що віра в якусь уявну істоту? Може, і так, якщо вірити, що товстун у червоному костюмі, який буцімто на санях розвозить подарунки дітям, – це те саме, що Бог, Який створив всевіт з нічого, утворив життя з небуття і обґрунтовує об'єктивні моральні цінності та обов'язки.

Але є щось безглузде за таку віру. Це читання лекцій проти існування Бога. Ведення дебатів із цього приводу. Провокативні блоги та інтернет-чати. Написання книг популярного рівня, які пропагують зневіру. Тим часом немає нікого, хто б написав «Санта-Клаус як ілюзія» або «Зубна фея – не любов».

Тож чи дійсно віра в Бога не відрізняється від віри в Санту? По-перше, наскільки обґрунтовано ми можемо вірити у Санта-Клауса? Що потрібно, щоби хтось насправді вважав, що він існує? Докази. І тут атеїст скаже: «Саме так! Доказів немає ні на користь Санті, ні на користь Бога!»

Але чи справді докази існування Санта-Клауса та Бога однакові? Якби Санта існував, ми би знали, яких доказів треба шукати: мав би бути товстун у червоному костюмі, який доставляє подарунки напередодні Різдва. А як щодо Бога? Якби Бог існував, чи знаєте ви, які докази шукати? Перш ніж заявляти, що доказів на користь чогось немає, переконайтеся, що ви знаєте, які докази взагалі мали би бути, якби це «щось» справді існувало!

Для розумної віри в існування Санта-Клауса він мав би бути найкращим поясненням

існування різдвяних подарунків. Але чи є інше, краще пояснення? Можливо, хтось інший поклав подарунки під ялинку, наприклад, батьки. Можливо, подарунки просто з'явилися з нічого. Чи, може, вони були там цілу вічність!

Ви, мабуть, зрозуміли, до чого я хилю. Звідки узявся всевіт? Чи виник він сам по собі без причини, чи завжди був, а може, розумно вважати, що щось чи хтось став причиною початку його існування? Бог – це найкраще пояснення усієї реальності. І навіть якщо ви не згодні з цим, то це все одно розумний

варіант, чи не так?

Але, можливо, Санта існує і просто ховається. Ось чому його ніколи не бачили! Знову ж таки, які причини вважати, що Санта існує? Адже є дуже вагомні причини вірити в існування Бога – такі, як космологічний аргумент, моральний аргумент, аргумент тонкого налаштування... Чи можете ви сказати те саме про Санту? Ясна річ, ні.

А які наслідки заперечення існування Санті? Діти все одно отримують свої різдвяні подарунки, лише що в інший спосіб. А якщо Бога немає? Тоді всевіт виник із нічого без будь-якої підстави. Життя виникло з небуття, а свідомість із несвідомості. Об'єктивної моралі та цінностей не існує.

Наслідки однакові? Абсолютно ні. Сподіваюся, ми всі розуміємо, наскільки безглуздо прирівнювати Бога до якоїсь міфічної істоти. Віра в Нього не схожа на віру в доставку різдвяних подарунків чи ще щось такого роду; ми говоримо про Першопричину, яка створила і підтримує існування всевіту. Є вагомні причини та аргументи на користь існування Бога.

Тімоті ФОКС.

Переклад Михайла АБАКУМОВА.

НАБУВ ЧИННОСТІ ЗАКОНОПРОЄКТ, ЯКИЙ ПОПУЛЯРИЗУВАТИМЕ СІМЕЙНІ ЦІННОСТІ

Верховна Рада України ухвалила законопроект щодо утвердження української національної та громадянської ідентичності. Серед пріоритетів зафіксована популяризація інституції сім'ї.

Президент України Володимир Зеленський підписав відповідний документ ще 31 грудня 2022 року. Закон покликаний стати одним з інструментів створення сильної держави, зокрема у контексті відповідного національно-патріотичного і військово-патріотичного виховання та громадянської освіти.

У Пояснювальній записці зазначено, що «існування та процвітання Української держави неможливе без загального усвідомлення

громадянами своєї громадянської ідентичності... Сукупність усіх індикаторів, які пройшли таке самовизначення, є необхідним фундаментом для формування потужного громадянського суспільства, сильної нації та міцної держави.

У розробці відповідного Закону взяв участь і християнський рух «Всі разом!». За словами члена правління руху і його представника в робочій

групі Елеонори Дібровної, «цей документ стане фундаментальним у контексті популяризації інституції сім'ї як основи існування нашого суспільства, а також важливим інструментом національної безпеки... Війна продемонструвала, що «неможливо знищити народ, в якому домінують природні цінності. І саме усвідомлення людиною своєї ідентичності, наявності родинних та духовно-моральних орієнтирів є запорукою перемоги життя над смертю».

Водночас у документі зазначається, що сім'я є «суб'єктом відносин у сфері утвердження української національної та громадянської ідентичності та бере участь у формуванні й реалізації державної політики в зазначеній сфері».

vsirazom.ua.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 1 (288)
січень 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

Газета віддрукована

у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.